

ET weekly

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
№ 17 • 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2007

ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ
ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΜΑΝΤΙΝ;
ΟΤΑΝ ΒΑΣΙΚΟΙ ΥΠΟΠΤΟΙ
ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ...

ΣΙΝΕΜΑ

ΟΛΕΣ ΟΙ ΝΕΕΣ
ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΗΣ ΣΕΖΟΝ

NEW YORK
FASHION WEEK
16 ΣΕΛΙΔΕΣ
ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΕΣ
ΣΤΗ ΜΟΔΑ ΚΑΙ
ΣΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ΤΗΣ

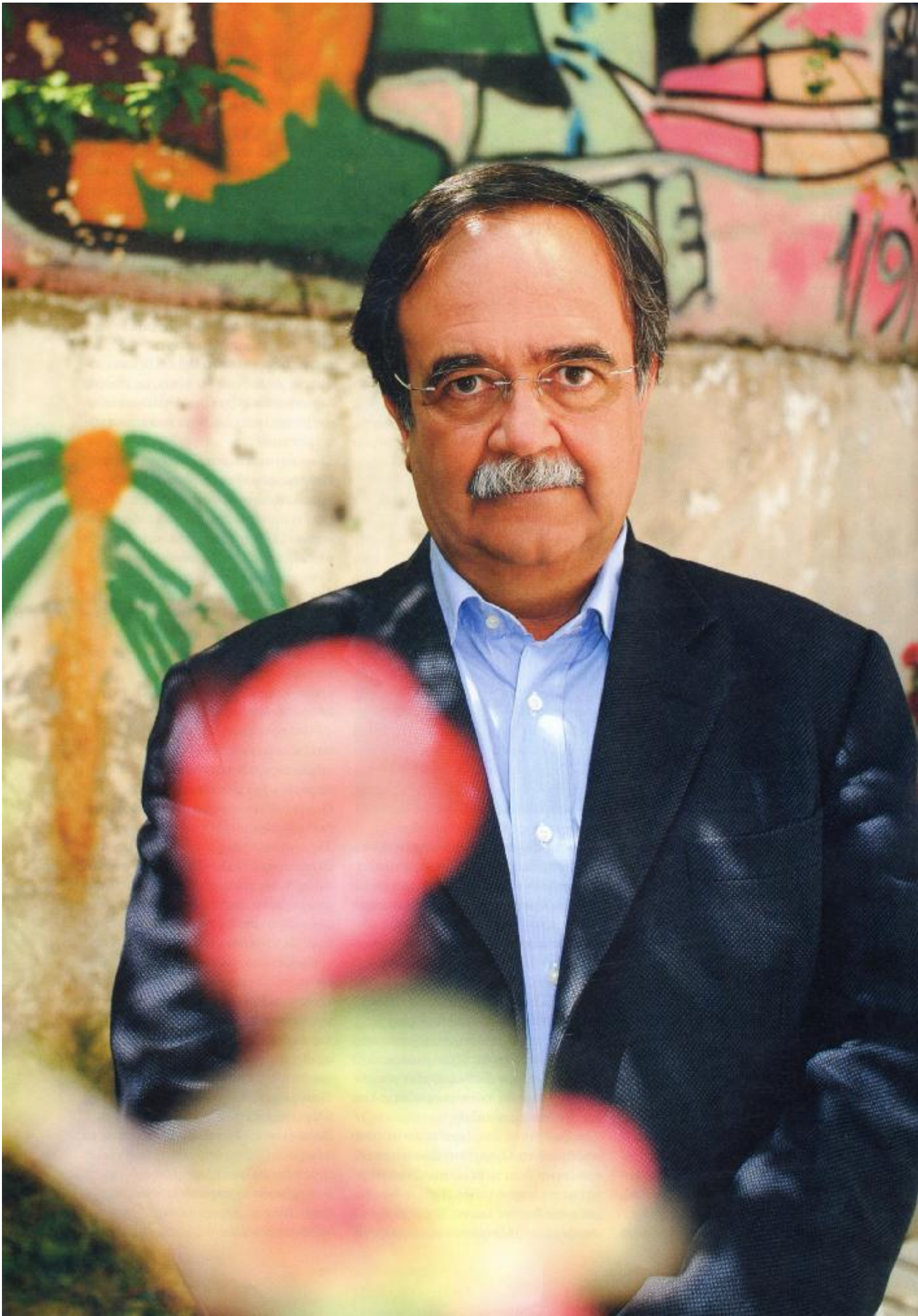
ΝΙΚΟΣ ΠΙΛΑΒΙΟΣ
Ο ΠΑΡΑΜΥΘΑΣ
ΕΓΙΝΕ BLOGGER

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΦΑΙΗ ΞΥΛΑ
ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ
ΓΑΜΗΛΙΟ ΠΑΡΤΙ ΤΗΣ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

ΠΟΣΗ ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΤΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΝΤΕΞΕΙ ΕΝΑ ΑΓΟΡΙ ΣΤΑ 22 ΤΟΥ;
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΤΟΥ ΤΑΙΝΙΑ
ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΑΕΙ ΣΕ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ

Νίκος Πιλάβιος

Ο ΠΑΡΑΜΥΘΑΣ ΕΓΙΝΕ blogger

Αυτό το ραντεβού άργησε 25 χρόνια περίπου. Ήθελα να τον γνώριζα όταν ήμουν μικρός, να μου έδινε το μαγικό του γιλέκο να πετάξω για λίγο. Τώρα είναι αργά. Έχοντας γνωρίσει ουκ ολίγους παραμυθάδες μέχρι σήμερα, στις σχέσεις, στη δουλειά, στη ζωή, και έχοντας γίνει και εγώ λίγο πολύ ένας από αυτούς, πάω να βρω τον πρώτο, τον αυθεντικό Παραμυθά, που με είχε καθηλώσει, τον Νίκο Πιλάβιο.

ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΟΛΥΜΠΙΑ ΚΡΑΣΑΓΑΚΗ

Παίρνω το μετρό και κατεβαίνω στους Αρπελοκίπους, πίσω από το γήπεδο του Παναθηναϊκού και, μέχρι να φτάσω στο γραφείο του, σε απόσταση τριακοσίων μέτρων, έχω μετρήσει δύο παιδικές χαρές και ένα βρεφονηπιακό σταθμό, με τον τελευταίο να βρίσκεται δίπλα ακριβώς από την πόρτα του. Τυχαίο; Μπορεί.

Για όσους δεν πρόλαβαν τηλεόραση χωρίς τηλεκοντρόλ, το ποιος είναι ο Νίκος Πιλάβιος ίσως χρειάζεται μια άλλη προσέγγιση. Είναι ο πατέρας του Κωνσταντίνου Πιλάβιου, γνωστότερου ως cpi1, του 23χρονου blogger - σκηνοθέτη που εμπνέεται από τα blogs των άλλων και δημιουργεί ταινίες μικρού μήκους. Είναι αυτός που κόλλησε το μικρόβιο του blog στον πατέρα του.

«Στην αρχή, όταν φτιάξαμε το www.paramithas.gr, δεν το πολυπίστευα. Δεν ήξερα τι αποδοχή θα είχε. Όταν έβγαίνε ο Παραμυθάς στην τηλεόραση δεν υπήρχε η AGB και δεν ξέραμε πόσος κόσμος μάς έβλεπε. Την αναγνώριση και την αποδοχή τις γνώρισα τα τρία τέσσερα τελευταία χρόνια, που τα παιδιά του τότε βρίσκονται σε διάφορα πόστα. Με σταματάει ο τροχονόμος και, όταν με βλέπει, δεν μου κόβει κλήση. Με αναγνωρίζουν στα δρόμα και με αφήνουν να περνάω έτσι. Με το blog, αυτό που διαισθανόμουν αποδείχτηκε ότι είχε βάση. Δεν είναι λίγο μέσα στους έξι πρώτους μήνες να σε έχουν επισκεφθεί περισσότεροι από 30.000 χρήστες και να έχουν αφήσει κοντά στα 2.000 σχόλια».

Μάρτυρας των λεγομένων του ήταν ότι όση ώρα μιλούσαμε, χτύπησε τρεις φορές το «κουδουνάκι» από τα e-mails που έρχονταν στον Παραμυθά με ερωτήσεις ή σχόλια στα γραφόμενά του.

«Η ανταπόκριση του κόσμου μέσω του blog με έχει συγκινήσει στα όρια των δακρύων. Με συγκινεί αυτό το άνοιγμα της ανθρώπινης ψυχής. Βλέπεις, κατα-

λαβαίνεις αυτό τον άνθρωπο που γράφει από τη δουλειά του. Σου λέει "Είμαι στο γραφείο, άνοιξα το blog σου και ανακάλυψα μια γωνιά όπου μπορώ να γίνομαι ξανά παιδί. Την ώρα που σε διαβάζω, κλαίω, και τι να πω τώρα σε αυτούς που με βλέπουν". Υπήρξε άνθρωπος ο οποίος μου έγραψε: "Επειδή σε έβλεπα να πετάς, ονειρεύτηκα να πε-

τάξω. Ο μόνος τρόπος να το κάνω ήταν να γίνω πιλότος και γι' αυτό έδωσα εξετάσεις και πέρασα στην Πολεμική Αεροπορία". Ευτυχώς που είχα εφεύρει το μαγικό γιλέκο και τα παιδιά πίστευαν ότι αυτό και μόνο αυτό μου έδινε τη δύναμη να πετάξω και πως χωρίς αυτό δεν μπορούσες να πετάξεις. Πιστεύω ότι γλιτώσαμε αρκετά ατυχήματα. Η

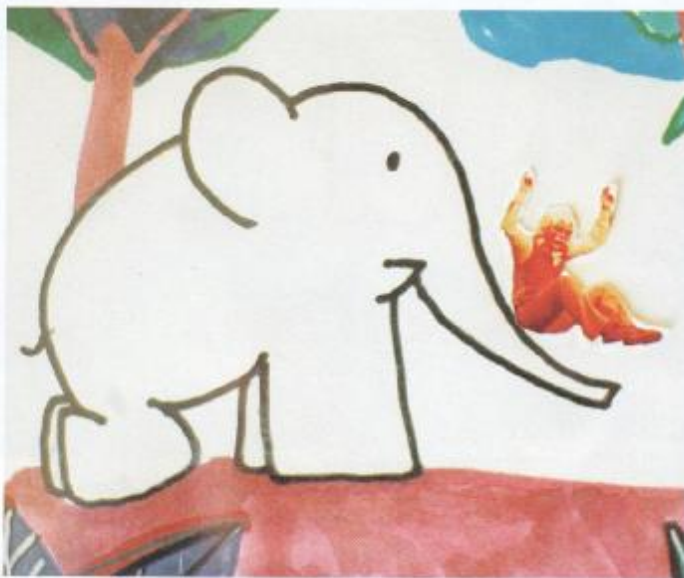
«Η ανταπόκριση του κόσμου με συγκινεί πολύ. Καταλαβαίνεις αυτό τον άνθρωπο που γράφει από τη δουλειά του. Σου λέει: "Είμαι στο γραφείο, άνοιξα το blog σου και ανακάλυψα μια γωνιά όπου μπορώ να γίνομαι ξανά παιδί"».

ιστορία του Internet είναι μια επικοινωνία πίσω από την κουρτίνα, κάτι σαν την εξομολόγηση των καθολικών. Εξομολογείται και λες αυτά που θέλεις να πεις, χωρίς να σε βλέπουν. Αυτό όμως που έχει ενδιαφέρον είναι ότι αρκετοί κάνουν την αυτοψυχανάλυσή τους μέσα από αυτά που γράφουν. Το blog του Παραμυθά δεν απευθύνεται σε παιδιά, πηγαίνει και κτυπάει στη μνήμη αυτών που κάποτε ήταν παιδιά και τον έβλεπαν στην τηλεόραση. Έχει video που, αν κάποιος θέλει, μπορεί να το δει παρ'ότι με τα παιδιά του, αλλά και σκέψεις

δικές μου που ήθελα να τις αναπτύξω από ερεθίσματα που μου έδωσαν όσοι μου έγραφαν. Υπάρχει τεράστιο χάσμα μεταξύ του κόσμου του Παραμυθά του τότε και της προσπάθειας που κάναμε να τον ζωντανέψουμε ξανά με 3D animation. Τα 15 λεπτά σημερινού κινούμενου σχεδίου κοστίζουν 75 χιλ. ευρώ περίπου, όταν τότε δεν ξεπερνούσαν τα 300 ευρώ. Τότε μπορεί να υπήρχε ερασιτεχνισμός, αλλά υπήρχε και αρκετό μεράκι. Τα πρώτα χρόνια της ασπρόμαυρης τηλεόρασης, η εκπομπή έβγαине με τρία άτομα. Ζωντανά, μέσα σε ένα στούντιο, στη μια γωνιά ο Σταμάτης Σπανουδάκης, πριν γίνει ευρέως γνωστός, έπαιζε τη μουσική στο συνθεσάιζερ, εγώ έπαιζα μπροστά σε ένα μαύρο φόντο και ο Αλέξης Κυρτσόπουλος ζωγράφιζε τα σκίτσα πάνω σε ένα γυαλί. Αυτό κράτησε περίπου πέντε χρόνια, δεν αντέχαμε άλλο. Γιατί μπορεί σήμερα να αντιμετωπίζουμε τον Παραμυθά με ένα συναισθηματισμό, όμως τότε, και υπό τις συνθήκες που τον γυρίζαμε, ήταν αρκετά κουραστικός και κατάντησε βαρετός. Ήθελα να κάνω και άλλα πράγματα, όπως τη *Χιλιποδαρούσα*. Ήμουν και υπεύθυνος του παιδικού προγράμματος της ΕΡΤ και είχαμε φιλοξενήσει και άλλες παραγωγές που γνώρισαν μεγάλη επιτυχία, όπως τη *Φρουτοπία* του Τριβιζά. Υπήρχαν δουλειές που ήταν πρωτοποριακές για την εποχή τους,

όπως το παιδικό δελτίο ειδήσεων. Το παρουσίαζε η Άννα Δρούζα, που τότε ήταν 12 χρόνων, και είχε μεγάλη επιτυχία. Κόπηκε όμως, καθώς κάποιιοι το είδαν ως ανταγωνιστικό προς τις ειδήσεις για τους μεγάλους, που έβγαίναν μία ώρα αργότερα. Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να γίνει και σήμερα. Οι νέοι ψηφίζουν σήμερα στα 18 και σιγά σιγά πηγαίνουμε για ψήφο στα 16, έστω και σε τοπικό επίπεδο. Δεν θα ήταν καλό, αυτά τα παιδιά να έχουν σχηματίσει μια πολιτική κηλίδα, μια άποψη; Από την παιδική ζώνη έφυγα, γιατί βαρέθη-

Ο Νίκος Πιλόβιος έχει μια σπάνια, σχεδόν μοναδική αίσθηση για την παιδικότητα και ξέρει πώς να τη μεταδίδει.

κα. Ήθελα να κάνω και άλλα πράγματα. Δεν έχω παράπονο από τη θητεία μου στην ΕΡΤ. Όσο καιρό ήμουν εκεί, δεν αντιμετώπισα κανένα πρόβλημα και είχα απόλυτη ελευθερία. Αυτό οφείλεται στο ότι δεν ήξερε κανένας πώς να κάνει παιδικό πρόγραμμα ή δεν ενδιαφερόταν. Πέρασε όμως μια περίοδος που οι γενικοί διευθυντές άλλαζαν τακτικά και έπρεπε να εξηγήω συνέχεια τι και πώς. Επίσης, λάβε υπόψη σου ότι έπαιρνα και έναν πολύ χαμηλό μισθό, τον τυπικό του τμηματάρχη, δεν μου αναγνώριζαν υπερωρίες και δεν αμειβόμουν ξεχωριστά για τις άλλες δουλειές που έκανα ταυτόχρονα – έπαιζα, έγραφα και σκηνοθετούσα. Ήταν και η εποχή που άνοιξε η ιδιωτική τηλεόραση και πήρα την απόφαση να φύγω. Εκ

των υστερών αποδείχτηκε ότι τα ιδιωτικά κανάλια δεν ενδιαφέρθηκαν για το παιδικό πρόγραμμα. Αυτό με οδήγησε να ασχοληθώ με άλλες παραγωγές, με σίριαλ, με τηλεπαιχνίδια. Μέσα σε όλα αυτά, είναι και τρία ντοκιμαντέρ για το *Τόρυμα Ανδρέας Παπανδρέου*. Ο ίδιος ο γιος του Ανδρέα, ο Νίκος Παπανδρέου, έχει χρησιμοποιήσει τον αγγλικό όρο story teller (παραμυθάς) αναφερόμενος στον πατέρα του. Ο Ανδρέας είχε τη μοναδική δυνατότητα της αφήγησης. Σήμερα παλεύουμε να κάνουμε, είτε μέσω του Internet είτε μέσω της τηλεόρασης,

ένα κανάλι που, κατά τη διάρκεια της ημέρας θα έχει εκπομπές για παιδιά κάθε ηλικίας, που θα μπορούν να τις παρακολουθήσουν μαζί με τους γονείς τους. Δυστυχώς όμως, κανείς ακόμη δεν έχει πιάσει το νόημα ότι τέτοιου τύπου τηλεόραση μπορεί να έχει επιτυχία. Και, όταν λέω επιτυχία, εννοώ και εμπορική επιτυχία. Είναι λάθος να θεωρούμε ότι τα παιδιά δεν αγκαλιάζουν το ελληνικό παιδικό πρόγραμμα. Τα παιδιά είναι το φανατικότερο κοινό των ασπρόμαυρων ελληνικών ταινιών

και των κωμικών σειρών. Δεν μπορεί να ανταγωνιστεί το μεταγλωττισμένο παιδικό πρόγραμμα ένα αντίστοιχο ποιοτικό ελληνικό. Ποιοτικό από κάθε άποψη. Δεν μπορείς να βγάξεις τις κούκλες και τις μαριονέτες της δεκαετίας του '80 και να περιμένεις τα παιδιά να καθίσουν να σε δουν. Εκεί όμως που πάντα προσκρούει η παραγωγή ελληνικού παιδικού προγράμματος είναι στο οικονομικό. Το αστέιο όμως είναι ότι το κινούμενο σχέδιο πάντα βγάζει τα λεφτά του. Εάν η παραγωγή είναι προσεγμένη, δεν υπάρχει περίπτωση να μπει μέσα. Τόσο εγώ όσο και ο γιος μου μεγαλώσαμε με τις ίδιες ιστορίες του Ντόναλντ. Δεν πουλάνε τόσο χρόνια οι ταινίες του Ντίσνεϊ;» Φεύγω από το γραφείο και περνάω ξανά μπροστά από τις παιδικές χαρές. Βλέπω ένα χαμογελαστό παιδί να κρατάει ένα τεράστιο μπαλόνι με τον Μπομπ τον Σφουγγαράκη. ●